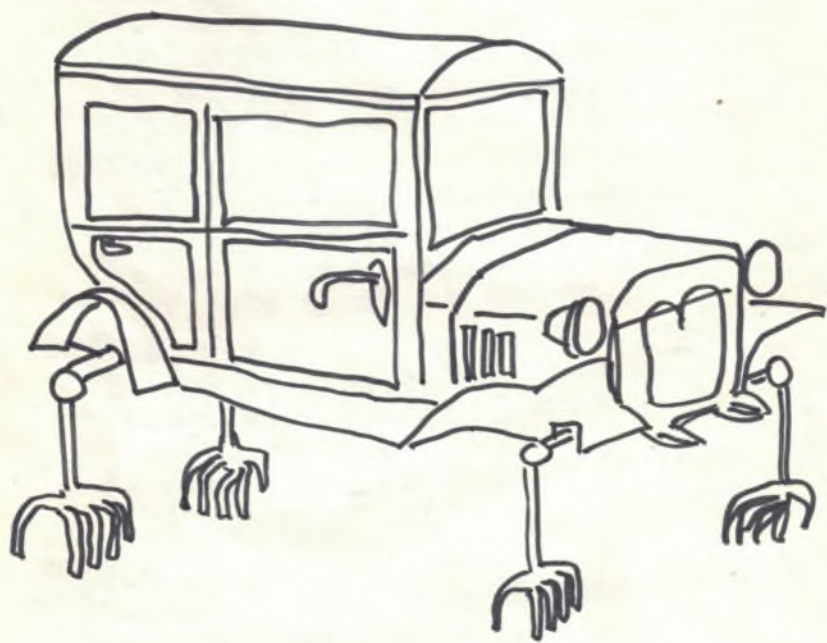

SACRAMENTSKÝ NOVINY

Z Á K O N

L E S N Í M O U D R O S T I

Toto jsou čtyři Světla, jež vyzařují z Velkého ducha; jeho symbolem jest Oheň:

KRÁSA - PRAVDA - SÍLA - LÁSKA

Každé světlo má tři paprsky:

SVĚTLO KRÁSY:

1. Buď čistý. Ty i místo v němž žiješ
2. Znej a cti své tělo. Je to chrám Ducha.
3. Buď přítelem divočiny. Buď ochráncem lesů a květin a zvláště dej pozor na oheň

SVĚTLO PRAVDY:

4. Čestné slovo jest posvátné.
5. Hřej poctivou hru; ležabylá hra je zradou.
6. Buď zbožný; uctívej Velkého Ducha a měj v úctě zbožnost jiných.

SVĚTLO SÍLY:

7. Buď odvážný. Odvaha jest největší ctností.
8. Mlč, když starší mluví a i jinak buď skromný.
9. Poslouchej. Poslušnost je první povinností junákovou.

SVĚTLO LÁSKY:

10. Buď laskavý. Vykonej denně alespoň jednu nezištnou službu.
11. Buď ochotný. Přičiň se.
12. Buď veselý. Snaž se býti rád na světě.

NIC PODEZŘELÝHO

Pohádka pro trampy

"Člověče, dyť si na tý vobědence vůbec nejste podobnej!" "To víte, když je člověk už třetí tejdén venku, a fousy, potvory, rostou jak z vody. Kecám jako při každý kontrolce a koukám se tomu páprdovi drze do vočí. "Prosím vás, nedělejte si blázný, Novák!", obrátí se na jednoho ze zelený dvojice, která ho doporučázela "vem si ho stranou, ať ti ukáže, co má v baťohu!" "Tak pojď mladej," říká jeden z těch dvou hvězdičkovejch a vede mě do haly. To mi byl čert dlužen. Proč já nevystoupil už v Ploutný. "Tak to rozbal!" Vím dobře, že nemá právo mi na to šahat. Když chce vidět, co mám ve vexlu, musím to rozbalit sám, Moc se mi do toho nechce, ale tři poldové, i když ti dva jsou o kus dál, jsou na mou figurku trochu moc a tak jsem hodnej. Neochotně rozdělávám řemínky uesky a rozbaluju spazák. Tak to rozbal, akmaráde, říká mi né moc posměšně polda. Tak jo. Tepláky, tričko, roztřásám majetek, dvě konzervy, chleba... "A cancák máš v bažantu, co?" Pokouším se protestovat, když po tom natahuje pracku. Teď se blíží prápora s tím druhým strážníkem. Novák strká mečivak na záda "Nic podezřelého, náčelníku!" a zubí se na celé kolo. "No dobře, tak od něj vy-

ber padesát za tu vobčanku a dohlídni, aby se honem zabalil, nedělal tu vostudu a rychle zmizel" a klidně dou dál. "Tak máš tam cancák nebo né?" Kdyby meřivak otevřel, je hned navrchu. "Mám." "A moh bys mi ho půjčit?" Moc velkou radost z toho nemám. "A moh bych si ho vzít do haly," povídá. "Ale jó, zabruším a říkám si, že by to udělal stejně tak jako tak. Tak dobaleno, přidělávám meřivak a esášák, nahažu uesku a rozhlížím se po tom strážmajstrovi. Už jde a podává mi cancák: "Díky, ahoj a rychle zmiz, než si starej zase něco vyvzpomene."

To ani nemusel říkáť. Strkám cane do batla a mizím jako pára nad hrncem. Stejně divnej policajt, myslím si a šlapu rychle k Dubovce. Dobře, že zapomněl na tu padesátku, vždyť jí ani nenám. Konečně mizí civilizace z dohledu mezi staletejma dubama.

Konečně v lese. Teprve teď se zastavuju, abych si uklidil pořádně cancák.

Nevytrh mi náhodou ten list s Lajošovým cancem? Lekám se a rychle listuju. Co je tohle? Čtu: "Ten kdo byl trampem měl by toulavému národu pomáhat, i když už nejezdí. A já se o to s naším. Ahoj! Jirka Novák - dříve Posel Jim. P.S. Jestli chceš, tak tenhle list klidně zruš.

XX

BRDSKEJM CAMPUM

Tak tuhle boudu stavěl starej Kalibr Brown...
Měl to tu rád - hvězdy, vohěň, stromy, ticho
Jezdil sem často až přišel ten polom
co mu ji zavalil. A von pomohl lesním dělníkům
ne kvůli nim, kvůli lesům a jezdil sem dál
měl to tu moc rád - hvězdy, vohěň, stromy a tich

A pak jsme se potkali na nádraží
Dali jsme se do party a jezdili sem spolu
Měli jsme to tu rádi - hvězdy, vohěň a to tich
Potom jsme znova postavili boudu
Kalibr Brown už prostě nemoh pod širák
A jezdili sme sem dál...

Až jednou jsem tady byl sám,
A v neštělí mě zastihla ta černá zpráva
Že Kalibr Brown už nikdy nepři jede
Udržoval jsem tu boudu . né kvůli sobě, kvůli
němu

A raky proto, že jsem to tu měl rád -
Hvězdy, vohěň, stromy a to překrásný ticho
No, a teď ste mi ji zničili...

Né kvůli mě, kvůli lesu..

Kvůli ní a taky kvůli němu

Jenže Kalibr Browna mi neseberete ten je ve
mě

A spát můžu pod širákem, mně voda nevadí

XX

XX

Já totiž nemám v nárameníkách papundekly
a ~~k~~ kdybych je tam měl, tak si je můžu vod-
párat!

JÁ JO !

--
--

XX

TATO POVÍDKA BYLA VĚNOVÁNA

20. lednu 1977

a to událostem, které pohnuly
Brdami, a celými dějinami tram-
pingu vůbec.

XX

TAJEMSTVÍ

Věnováno událostem na Brdech

O tomhle vím jen já a starej brdskej les
tobě jsem to už tenkrát neřekla
ostatně nebylo co říkat
Jak vysvětlit a komu
Že podle tápnutí naschvál do kaluže
a rozcuchaný svatozáře kolem hlavy
a ruce od hlíny a od ohně umazaný a
popelavý
jsem rozpoznala svého muže

Jek vysvětlit a komu tobě lesu
ten to věděl mnohem dřív
a cesta se nám schovávala
nebyla jsem si jistá jestli slyší
Přak jsem to řekla jedný boudě
až jsme došli k ní
cesta, já, můj muž
a nesnažila jsem se o retuš
Byla to Alabama
Proto to vím jen já a les
snad aspon ten mě přežije
jinak bych na to byla sama

Tapi

RUKE V RUCE

Tuláci z uplynulých staletí
králové cesty bez cíle a nikam
Často si zamyšleně říkám
zda moje myšlenky k Vám někdy doletí
Mě taky žene nesmyslná touha nestát a jít
i když je cesta dlouhá
Nohama hladit trávu měkkou
vzít s sebou sluncem ozářenou pláň
Jdu jako vy tou nekonečnou štrekou
a cítím ve své dlani Vaši dlan

Toulaví jezdci na vagonech
tremповé zrezivělejch kolejí
Kde pražce klapáním se zahřejí
a vítr píská song ve zdivočelejch tónech
v líjaku, v mrazu, v nepohodě
Jdete cestou ke svobodě
a místo ní vás čekají zas mžije
Já život na trati už asi nepoznám
a vaše příběhy znám jenom z knížek
Proč tedy cítím v dlani vaši dlan

My věčně nepokojní hledači
člověkem zapomenutého ráje
Snad dojdem jednou so našeho kraje
po cestách z kamení a bodláčí
Tam kam trampové vždycky dojit chtěli
kde nikdy nejší osamělý
Vždyť víš že jsou srdce jež stejným rytmem
tlukou
a lidským očím platíš stejnou daň
Tak když nad tebou všichni mávnou rukou
ty stále cítíš v dlani něčí dlan

Tapi

CESTY
XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jsou lidi kterým volnost stačí
jen na úrovni vlastní cely.
Ženou se k smrti aby měli
to, co má soused, a pokud možno dražší.
I to je cesta svého druhu
a oni po ní vysíleně kráčí
po celý život v bludném kruhu.

A pak jsou druzí, kterým znějí v hlavě
závratný tony - ti kašlou na pohodlí
a jestliže se vůbec někdy modlí
tak k ohni, lesům, potokům a trávě
a k slunci, ať udělá z deště duhu
A jejich cesta míří nesmlouvavě
někam, kde nelze chodit v kruhu.

Co ještě patří k rytmu týchle cesty?
Zaťatý zuby a naběhlý žíly,
svírání mozolnatých rukou v pěsti,
ramena otlačená od popruhů
a taky víra, že jít x-krát přes rozcestí
bývá hezčí, než hnát se přímo k cíli,
a vlastně chodit pořád jenom v kruhu.

To věčný přibití na kříž cest
je naše touha, odměna - a trest
Trest za to, že jdeme cestou dobrodruhů
a že se nenecháme vést
těmi, co chodí celý život ~~k~~ v kruhu .

T a p i

VANDRÁCKÁ BALADA

Seš blázen, řek mi kamarád
povolil spojku, sešláp plyn
Já zved se a šel k vohni hrát
v batlu, z kterýho je cejtít dým

Zcestoval celej světa kraj
Belaton, Balkán, Berlín, Krym
Já chodil na kořání spát
v batlu k kt rýho je cejtít dým

Holku měl jak vobrázek
zmámila ho tenkrát šarmem svým
Já nechal jsem si o ní zdát
v batlu, z kterýho je cejtít dým

Měl smůlu ze silnice spad
zmizela kráska, přátel teem
Celý dny leží, tak vobčas zajdu k němu hrát
v batlu z kterýho je cejtít dým

Balcar